

Dinsdag 27 november 1978

In de eerste plaats goedenavond. We zijn niet alwetend of onfeilbaar. Houdt u daar rekening mee, denkt u zelf na. Maak liever uw eigen vergissingen, dan de waarheid van anderen klakkeloos achterna te lopen.

Er kan een onderwerp worden gesteld. Wanneer ik dat mogelijk acht, zal ik dat voor u behandelen.

❖ *Er is het volgende onderwerp uitgezocht:*

DE IDEALE HARMONIE TUSSEN STOF EN GEEST

Hoeveel tijd hebt U?

❖ *Een uurtje....*

Laten we in de eerste plaats zeggen, dat de ideale harmonie de aanduiding is van iets onbereikbaars. Zoiets als eeuwigheid.

Wanneer we het hebben over harmonie tussen stof en geest, dan moeten we wel een paar dingen van tevoren stellen. Wanneer je op aarde leeft is de stof evenzeer deel van het ik en even belangrijk als de geest. Na de overgang, de dood, verandert dat. In de tweede plaats: de geest heeft haar eigen waarden en mogelijkheden. Zij probeert die in de stof in te brengen en wel voor het merendeel via de hersenen. Gevoeligheid voor datgene, wat je eigen ik is, een beetje kennis van je eigen ik, is dus wel nodig om ook maar naar harmonie te kunnen streven. Ten laatste: je moet er rekening mee houden, dat de harmonie, die je persoonlijk tussen stof en geest tot stand brengt, heel vaak ten koste gaat van de zogenaamd harmonische mogelijkheden in de wereld waarin je leeft. Dit zou ik graag voorop stellen.

Nu gaan we kijken wat die geest kan. De geest heeft de mogelijkheid om veel verder terug te zien, dan u. Ze heeft de mogelijkheid om de toekomst beter te kennen, maar wel met dien verstande, dat de doorsnee geest alleen het pad van de meest waarschijnlijke mogelijkheden kent en dus niet zonder meer een buitentijdse waarneming kan doen en deze dan ook nog in de stof en tijd juist placeren.

De geest heeft een grote gevoeligheid. Haar eigen taal is uiteindelijk telepathie. Een deel van deze vermogens draagt de geest over aan de mens. De geest is als wezen het best omschreven door te zeggen, dat het een persoonlijkheid is, die in zich bestaat uit een besloten krachtveld, waarin verschillende potentiaal verschillen voorkomen, bewustzijn aanwezig kan zijn, maar waarbij krachtontlading naar buiten toe evenzeer mogelijk is, als het opnemen van krachten van buitenaf.

Die geest kent dan weer een deel belichaming, we noemen dit "dubbel", we noemen het "astraal". Wanneer we heel erg voorzichtig zijn kunnen we een onderscheid maken en zeggen, dat er een levenslichaam is, een astraal lichaam, etc. Het zijn voertuigen, die de geest in verbinding met de stof tot stand brengt. Deze voertuigen ontstaan over het algemeen in de laatste week voor de geboorte pas concreet. Voor die tijd zijn ze niet feitelijk aanwezig. Ze vinden hun beste ontplooiing pas op éénjarige leeftijd.

Tesamen met de uitstraling van het lichaam vormen zij bovendien de aura. Nu zal het u duidelijk zijn, dat een lichaam gestoord kan zijn. Je kunt een kwaal hebben, een ziekte, je kunt moeilijkheden hebben.

Dit is een onevenwichtigheid van het lichaam. Disharmonie kun je ook zeggen. Nu kan de geest in die disharmonie ingrijpen of zij kan die disharmonie aanvaarden. In beide gevallen kan tussen stof en geest een harmonie blijven bestaan. Van menselijk standpunt uit is het natuurlijk wel het aangenaamste, wanneer de geest zich wanneer de geest zich verzet tegen de lichamelijke onevenwichtigheid en met eigen krachten en vermogens probeert dit evenwicht weer tot stand te brengen. Ik kan u misschien een klein voorbeeld geven. Een kankerpatiënt kan over het algemeen moeilijk genezen, dat weet u, zeker in een later stadium. Nu blijkt een eigenaardig iets. Wanneer deze mens sterk positief is ingesteld, dan heeft hij veel grotere

overlevingskansen. De periode waarin hij in leven blijft is in ieder geval groter - vaak drie tot twintig maal langer dan anders verwacht zou kunnen worden. Ten laatste blijkt, dat medicatie in dergelijke gevallen vaak beter aanslaat en dat soms zelfs algehele genezing mogelijk is. Dit zijn geen dingen, die ik u vertel, dit zijn dingen, die u kunt nagaan in verschillende medische rapporten, o.a. over de psychische begeleiding van dergelijke patiënten in dit soort moeilijkheden. Dus de geest heeft invloed en kan de stof helpen haar eigen evenwicht te herstellen.

Ook het omgekeerde kan waar zijn. Wanneer de geest in zich disharmonisch is, dan zal het lichaam moeten proberen om zo juist mogelijk te corresponderen met die geest want anders is er iets van de mogelijkheid van de kracht van het ik teloor gegaan. Dientengevolge kan door een geestelijke onevenwichtigheid, waarvan de oorzaak ook buiten uw stoffelijke wereld kan liggen, een lichamelijke kwaal ontstaan.

Een simpel en algemeen voorbeeld daarvan is het volgende. Iemand is in de geest zo zeer één met het lijden van Jezus zoals hij het zich voorstelt, dat hij stigmata vertoont. U kunt het ook anders zeggen. Iemand oefent een beroep uit. Hij heeft een leven, dat - materieel bezien - perfect is. Alleen, hij kan een deel van zijn geestelijke inbreng daarbij nooit verwerken. De geest voelt dus een onvermogen om zich te uiten. Voor die geest is de uiting in de stof belangrijk. Dientengevolge ontstaan allerlei kwalen. Denkt u eens aan b.v. een managerziekte, die vreemd genoeg niet alleen voorkomt bij directeur van grote bedrijven, maar die ook voorkomt bij heel gewone werklieden, bij huisvrouwen, enz. alleen heet ze dan niet zo. Wanneer je dat allemaal zo bekijkt, dan is het duidelijk, dat we met hetgeen we aan bewustzijn bezitten, naar harmonie moeten streven. Om die harmonie werkelijk mogelijk te maken moet je de geest de kans geven om in je eigen denken en daarmee je eigen handelen eventueel een rol te spelen. Voor een goede harmonie - ideale durf ik niet eens te gebruiken (die komt praktisch niet voor, er zijn altijd wel hiaten), om deze te verkrijgen geldt in de eerste plaats dit: leer jezelf te beschouwen. Probeer elke dag af te rekenen met de fouten, die je hebt gemaakt, zover die te herstellen zijn. Probeer elke dag te beseffen wat je voor aanvaardbaars hebt gedaan. Nadat je dit overwogen hebt, wees dan gewoon een beetje rustig, laat zo maar iets spontaan in je opkomen. Fantaseer maar wat. Het wonderlijke is dan vaak, dat in dergelijke opkomende denkbeelden, de geest die heel vaak via het onderbewustzijn toch wel uw denken en uw dromen coördineert, daarin haar eigen boodschap legt. Wanneer die droom positief is, dan kunt u er wel zeker van zijn, dat de rest van goede geaardheid is, de harmonie zal ontstaan of zo ze bestaat in stand worden gehouden en zo mogelijk beter worden.

Weer een voorbeeld: u hebt op deze manier alles overdacht van een dag. U begint te fantaseren en u ziet uzelf aan de trapeze. U ontdenkt, dat er niemand is om u te vangen. Toch ziet u die zwaai doorgaan en ja... het lukt u, u grijpt uzelf toch nog vast. Wat hebt u dan tegen uzelf gezegd. Dan hebt u gezegd, dat u op dat ogenblik niet in staat bent te overzien waar u naar toe gaat. Maar u weet, dat u het kunt doen. De geest zegt dus, dat het kan. Ook waar redelijk gezien, grote twijfel bestaat, is de mogelijkheid aanwezig. De volgende dag zul je handelen volgens dit besef, onbewust, want je vergeet het al weer, maar onbewust zul je dus positief en sterker handelen. Wanneer u aantekeningen zoudt maken - niet dat ik het u aanraad, je weet nooit wie ze leest - en u zoudt ze na een dergelijke droom of fantasie vergelijken dan zult u zien, dat u die dag veel positiever gefunctioneerd heeft en dat u zich beter gevoeld heeft. Dat is een grote kunst, lijkt het, maar het is erg gemakkelijk. Dat we onszelf moeten leren kennen, ja dat weten we allemaal wel. De Grieken kenden dit ook al bij hun inwijdingen en sindsdien is de wereld gewoon doorgedaan.

Wat ben ik zelf? Ik ben zelf het denkbeeld, dat ik mij vorm omtrent het wezen dat ik besef te zijn. Daar moet u even mee uitkijken, maar als je harmonie nastreeft, dan moet je wel degelijk begrijpen, dat het beeld, dat je van jezelf hebt jouw denkbeeld is, dat is niet een denkbeeld, dat door de wereld bepaald is. Het is niet een beeld, dat door God bepaald is of op een andere manier. Dat is een beeld, dat je voor jezelf ontwerpt. Gebruik hierbij maar weer de oude Oosterse wijsheid, zeker wat het beeld wat je omtrent jezelf ontwerpt betreft, de mens zit in een cirkel, noemt deze de buitenwereld, maar al wat hij ziet is zichzelf, zijn eigen gedachten. Dat is zeker waar wanneer je zegt: wat ben ik in de wereld, want dan ga je uit van hetgeen je zelf bent en denkt te zijn. Het is onmogelijk om alle vergissingen op te heffen, natuurlijk, maar het is wel mogelijk om zo dicht mogelijk bij die waarheid te blijven. Die waarheid bestaat dus uit zowel uit de geestelijke waarheid, als uit de stoffelijke waarheid. Wanneer iemand u zegt,

dat u kracht kunt uitstralen, dan is dat heel erg aardig. U kunt het zelf proberen. Even de vingers dicht bij elkaar houden. Als je het goed doet voel je de spanning tussen de vingertoppen. Je moet er echter ook wat mee kunnen doen. Wanneer u denkt, dat u die kracht hebt, moet u het proberen. Niet verklaren. De verklaring komt wanneer we eerst de beheersing hebben gevonden. Alle geestelijke krachten en waarden, die op je in werken zijn - stoffelijk gezien - onverklaarbaar of tenminste onredelijk. De effecten, die ze hebben in je eigen wereld zijn constateerbaar. Wat je zelf kunt, wat je zelf bent, wat je zelf doet, buiten het redelijke om, is de manifestatie, die je nodig hebt om te begrijpen wat je als totale persoonlijkheid bent. Voor de meeste mensen komt het daar niet zo makkelijk toe. Er zijn heel veel mensen, die met al hun inzet, met al hun mogelijkheden er naar streven om iets paranormaal te doen, maar dan op een gegeven ogenblik zeggen, dat het niet gaat. Ze vergeten één ding: is er wel een juiste harmonie tussen geest en stof? Of zijn ze bezig een imitatiegeest, een soort drogbeeld op te bouwen, waarmee ze weliswaar die harmonie zoeken, maar waarbij ze eigenlijk datgene wat die geest moet zijn, vanuit de stof bepaald hebben. En dit juist kan niet direct gedaan worden. Het is in u, het moet door u werken.

Is dit tot zover duidelijk? Vindt u, dat het nog steeds bij het onderwerp hoort? Als het niet klopt, altijd de mond open doen. Kijk, de grootste dwaas is hij, die zwijgt wanneer hij iets niet begrijpt en denkt, dat een ander het wel begrijpt.

Nu gaan we iets ingewikkelder worden. U weet allemaal wat een aura is, u weet - naar ik aanneem - ook wat een chakrum is. Een chakrum is niets anders dan een soort warreling, een uitstraling in de eigen aura. Die warreling heeft bepaalde zintuigelijk mogelijkheden. Zo zal u verteld worden, dat sommigen daarvan voornamelijk kracht absorberen; anderen zijn ook in staat krachten uit te stralen. Naarmate je een hoger ontwikkeld chakrum vindt zijn er ook meer capaciteiten. Het is allemaal heel mooi. Wat is dan eigenlijk die aura. Die aura geeft in de eerste plaats het lichaam weer. Dat is de eerste straling, die je hebt, dat is het lichaam. Er is echter ook een zenuwfunctie. Deze is ten dele lichamelijk, maar kan ten dele ook geestelijk zijn, dat in het zenuwstelsel ook de geest kan functioneren. Dat is de tweede laag van uw aura. Daarbuiten straalt iets uit, wat u zelf niet kunt omschrijven. Het is een combinatie van levenskracht, van denken. Dan krijg je daar buiten die blauwige pieken, dat wazige aureool. Die drie horen bij elkaar. De meeste mensen denken, dat het afzonderlijke functie zijn. Dat is niet waar. Wanneer u te maken hebt met uitstraling van het lichaam, dan kan hij alleen op deze wijze bestaan omdat die twee andere stralingen daar mee in aanwezig zijn. Het is het als bij kleuren mengen, eerst omdat deze twee andere basiskleuren aanwezig zijn, kun je deze hoofdkleur ontwikkelen met die middelen.

Wanneer ik dit nu verder ontleed, dan blijkt dat praktisch bij elk chakrum een zenuwcentrum in de buurt ligt. Er zijn bepaalde organen in de buurt. In sommige gevallen gaat het daar voornamelijk om klieren, denk aan de pijnappelklier op het voorhoofd, maar ook de frontale hersenlobben en bij het borst-chakrum zit weer een functionerend orgaan, verder het middenrif-chakrum en de zenuwknoop, enz. Denk niet, dat die chakra's zo maar bestaan. Ze zijn in feite alleen daar mogelijk waar én in het lichaam én in het geheel van de uitstraling bijzondere mogelijkheden of kwaliteiten aanwezig zijn. Wat gebeurt er nu? U bent wel eens met een verkeerd been uit bed gestapt, u hebt uw sokken wel eens binnenste buiten aangetrokken en uw hoed scheef opgezet, nietwaar? Maar wanneer u onevenwichtig bent, dan - het is een ongelukkig vergelijk misschien - maar dan zit uw aura scheef. Er zit een slag in. Dan kunt u proberen wat u wilt, maar dan blijft u prikkelbaar, u heeft last van dat pijnkje of u hebt last van deze eigenaardigheid of deze overgevoeligheid. Zou je nu een goede - helderziende - masseur hebben, dan zou hij zeggen: "ik strijk die aura even glad, ik trek het weer op zijn plaats". Dat kunt u zelf moeilijk doen. Er bestaan wel trucjes voor. Als u in een staat van lichte verwarring bent, moet u een paar keer diep ademhalen en dan vooral ook diep uitademen daarna. Het is een trucje wat elke toneelspeler, elke redenaar kent, iedere sportsman. Dit trucje heeft een eigenaardig gevolg. Wanneer je ademhaalt, neem je niet alleen maar lucht op, maar ook iets wat omschreven kan worden als luchtelektrische lading. De meeste mensen zien het afzonderlijk, ze noemen het dan prana of iets dergelijks. Nu moet u zich voorstellen, dat dit een energie is, extra energie. Uw ballonnetje - aura - zit scheef. Voeg er extra energie aan toe en er ontstaat een druk, waardoor de neiging ontstaat naar norm terug te gaan. Ademhaling alleen kan u in dergelijke gevallen al veel helpen. Wanneer je regelmatig met mensen te maken krijgt, die je van streek maken, dan kun je moeilijk staan

hijgen. Dat is de bedoeling natuurlijk niet. Dan moet u proberen om het innerlijk te doen. Ook innerlijk kunnen we een afweer opbouwen, waardoor die vertrekking in de aura, die zelfs inwerkt op de weefsels, voorkomen kan worden. Daarvoor moeten we onze gedachten gebruiken. Met gedachten kunnen wij ons afschermen. Wees ervan overtuigd, dat wat er ook gebeurt, u niet aantastbaar bent. Uw werkelijke ik kunnen ze niet krijgen. Wilt u het symbolisch doen, trek in gedachten een afweercirkel om u heen. Teken er desnoods een met de punt van uw tong op uw verhemelte, dan voelt u dat u wat doet. Het laatste is alleen maar suggestief, natuurlijk. Het helpt je wel om je gedachten op het trekken van die cirkel te concentreren. U zult zeggen: "Helpt dat?" ja, vreemd genoeg wel. U kunt natuurlijk niet uw lichaam tegen lichamelijk geweld beschermen op deze manier. Er zijn wel mogelijkheden, maar die gaan veel verder dan wat we vanavond in een uur kunnen bespreken. Wanneer ik die cirkel trek, dan verander ik in de eerste plaats het geheel van mijn denken, dus ook mijn gedachte-uitstraling. Die gedachte-uitstraling alleen zal vaak al voldoende zijn om mensen, die misschien agressief kunnen worden, terug te houden van agressie; om degenen, die opgewonden zijn, toch een beetje af te dempen. U bent zelf in staat om meer te incasseren in die toestand. Ook dit komt die harmonie tussen geest en stof dus ten goede. Er zit nog iets bij. Wanneer u op die manier die cirkel trekt, dan werkt u dus met onredelijke middelen, dat zult u toch met me eens zijn. Doordat je dit onredelijke voor een ogenblik als werkelijk aanvaardt, aanvaard je ook dat deel van het ik dat redelijk voortdurend verdrongen wordt. Het houdt in, dat die delen van je bewustzijn, die je normaal niet gebruikt, ingeschakeld worden. Je kunt gemakkelijker reageren. Je kunt juister reageren. Je hebt als het ware meer feiten ter beschikking. Je kunt vlugger - haast intuïtief - daaruit conclusies trekken. Maar ook de geest zelf. De geest zelf heeft krachten, heeft energieën. Die energie kan meer dan voldoende zijn om u lichamelijk sterker te maken.

Zelfs wanneer u dan een kwetsuur zoudt krijgen, kunt u dat in die toestand geestelijk dat zo snel herstellen, dat de mensen zeggen: "Hoe is het mogelijk. Hier een messteek en terwijl we er naar kijken zien we het bloed opdrogen, het trekt weer samen. Je kunt de korst er af vegeen en het is alsof er niets is geweest." Zegt u niet, dat dit onmogelijk is. Er zijn fakirs, die dat kunnen. Het is een trucje, dat met beheersing van je denken en van je lichaam mogelijk is. Nu zult u vragen of dit te maken heeft met die harmonie tussen stof en geest. Zeker, want of degene, die het trucje uithaalt het beseft of niet, hij moet het geheel van zijn wezen zo de geest inzetten. Wanneer u leert steeds meer geest en stof tesamen te gebruiken, als een eenheid, dan zult u als vanzelf de verschillende tegenstellingen tussen geest en stof -zover ze in uw leven bestaan - voor een groot gedeelte oplossen. Dan kom je dus al meer tot die ideale harmonie.

Is dit tot zover duidelijk? Heeft u er nog commentaar op?

❖ *Kunt u nog even toelichten het verschil tussen stof, intellect (dus denkvermogen) en geest?*
Ik zal proberen het toe te lichten. Stof is de algemene term, die we gebruiken voor materie. In uw geval is dus de stof een biologisch geheel, opgebouwd uit elementen, die materieel zijn. Wanneer we het hebben over intellect, ik zou het niet graag doen hoor, maar u neemt nou die term, dan bedoelen we daarmee dus het denkvermogen van de mens. Het denkvermogen wordt veelal gezien als een functie van de hersenen. Helemaal juist is dat niet. Intellect is namelijk het totaal van opnamevermogen, combinatievermogen en erkenningsvermogen, uitgedrukt middels de herinneringscentra, zoals die zich in de hersenen bevinden en dus herleidt tot begrippen, woorden of beelden, die aan de stof eigen zijn. Hebben we het over de geest, dan omvat die geest het totale besef van uw eigen ik, inclusief alle ervaringen, maar dan ook zonder uitzonderingen, eventueel alle incarnaties, alle sferen waarin je bent geweest, allemaal. Bij de geest kan een deel daarvan direct toegankelijk zijn en een ander deel onder omstandigheden toegankelijk is, zoals je dit ook met herinneringsvermogen hebt van de hersenen, maar het is aanwezig. Daarom zeggen we, dat de geest het bewustzijn is, dat zich opbouwt rond de goddelijke vonk of zijns-kern. Door deze inhoud wordt de relatie met al, dat als niet-ik erkend wordt opgebouwd. Op grond daarvan ontstaat dus een functioneren van de geest als eenheid of ikheid temidden van de totaliteit waarvan ze deel uitmaakt. Is dit voldoende? Als er meer bij moet zegt u het maar.

❖ *In hoeverre speelt hier het hart, het gevoel hierin mee?*

Het gevoel of het hart is eigenlijk een combinatie van twee dingen als je in de stof bent. A. een denkbeeld of een aanvoelen. B. de reactie van je klieren daarop, waardoor een verandering van het interne evenwicht ontstaat, hetwelk op het geheel van het stoffelijk voertuig een

bepaalde drang uitoefent dan wel een bepaalde geneigdheid daarin doet ontstaan.

❖ *'t Is erg abstract, ik probeer het te volgen.*

Ik probeer het zo netjes mogelijk te zeggen. Laten we het nog eenvoudiger maken. Wanneer u voelt, dat iets goed is, dan kunt u het heel vaak mis hebben. U voelt, dat die karbonade prima voor u is. Twee dagen later heeft u nog last van die salmonellavergiftiging. Wat is dat aanvoelen dan? In de eerste plaats zal er een lichamelijke voedselbehoefte bestaan. In de tweede plaats bestaat er een herinnering aan vorige karbonaden. Wanneer je die nu samenvoegt, kan daaruit dat denkbeeld ontstaan. Maar is het goed? Nu kan het zijn, dat u zegt, dat dit een lekkere karbonade is en het iets voor u is, maar dat u het eigenlijk niet zou moeten doen. Dan zegt u later, dat u aan uw lijn of zo dacht. Heel vaak voelt u wel aan, dat er iets niet in orde is. Dit aanvoelen speelt dus een rol. Het is gevoel. Het gevoel van de mens is het meest bedrieglijke wat hij bezit. Niet omdat het op zichzelf als gevoel fout is, maar omdat de mens het voortdurend probeert te interpreteren in overeenstemming met zijn eigen herinnering en zijn lichamelijke behoefte en de wereld waarin hij verkeert. Daardoor maak je de fouten. Het gevoel in zichzelf kan dus uit de geest komen. Maar als het uit de geest komt is het nog altijd iets wat omgezet is in een stoffelijke functie, vergis u niet.

Wanneer u zegt, dat het hier unheimisch aanvoelt, dan is dat niet alleen maar een kwestie van een uitstraling, die u waarneemt, u heeft ook kippevel. In dit geval moet u dus altijd stellen: gevoel is a priori ook een lichamelijke reactie. De oorzaak van dit gevoel kan liggen in een onbewust waarneming in de materie. Ze kan liggen in een bewust of onbewust geestelijk waarnemen. Ze kan zelfs ontstaan, deze gevoelsreactie, door waarschuwingen van anderen, die u niet weet om te vormen tot juiste begrippen of woorden en daarom als gevoel of intuïtie zonder meer geplaatst worden. Wordt het nu duidelijker?

❖ *Kippevel is dat geen reactie van het gevoel?*

Er zijn mensen, die alleen al kippevel krijgen van een idee....

Ik dacht, dat je daarmee had gesteld, dat het idee wel degelijk primair kan zijn.

❖ *Als je een gestoorde aura hebt en wanneer je wordt besmet met kinderverlammingvirus, heeft dat effect?*

Ik kan beginnen met te stellen, dat u uitgaat van een verkeerd standpunt. Het is namelijk zo, dat kinderverlamming een besmetting is, met andere woorden: een primair lichamenlijk proces. Dat in de aura dit zijn weerkaatsing vindt, is ongetwijfeld waar.

❖ *Maar als ik een gave aura heb, kan ik dan niet aangetast worden?*

Welke mens heeft een gave aura. Theoretisch, wanneer je volledig van jezelf bewust bent - en daar mankeert het bij de meeste mensen ook nog wel aan hoor - en wanneer je aura dus volledig harmonisch en evenwichtig is, dan kun je niet aangetast worden door stoffen, die niet bij je behoren. Dan kun je bij wijze door de modder gaan en je kleren blijven schoon. Je kunt door een district gaan waar iedereen besmet is met de meest besmettelijke ziekten, het zal jou niet aantasten. Je kunt door het vuur lopen, de vlammen gaan voor je opzij en je kunt er gewoon doorheen wandelen. Dat is de theorie. Maar de praktijk is, dat het zelden of nooit voorkomt. Nu gaan we verder met die kinderverlamming. Nu stellen we dus a priori: die kinderverlamming betekent een disharmonie. Deze disharmonie zal zich aftekenen in de aura, ook wanneer zij in wezen materieel veroorzaakt is. Nu stel ik het volgende. Op het ogenblik, dat ik in staat ben die aura - maar dat is dan wel bij voortduring, want die storing is een actieve - in orde kan maken, blijkt, dat de weerstand tegen de ziekte dermate toeneemt, dat hierdoor de ziekte na korte tijd verloopt zonder dat dit lichamenlijk verder gevolgen heeft. Ben ik niet in staat dit te doen, dan is er een mogelijkheid, dat het geheel van de krachtstromen in het lichaam foutief gaan reageren, wat een directe aantasting betekent onder andere van het zenuwstelsel, door deze aantasting plus alle verschijnselen van de ziekte tesamen ontstaan dan fouten of zelfs een overlijden, hoewel dit in wezen niet noodzakelijk zou zijn geweest. Zijn we er?

❖ *Heb ik goed begrepen, dat bij kinderen onder de 1 jaar de aura nog niet volmaakt is?*

Dan is de aura nog niet compleet, nee. Wat er in ontbreekt is de vermenging van de materiele uitstraling met de geestelijke uitstraling. De persoonlijkheid is nog niet volledig een. Een aantal jaren daarna - het is niet te zeggen hoeveel - kun je ook nog merken, dat die geest een wonderlijke invloed heeft en eigenlijk het geestelijk bestaan en het fantasieleven van het kind

bestuurt, terwijl het driftleven, niet gecorrigeerd door de geest, dus lichamelijk evenwicht eigenlijk, de lichamelijke reactie bestuurt. Dat is zeer opvallend.

❖ *Kan een scheve aura door een inenting recht gemaakt worden?*

Neen, u kunt de aura niet recht maken, maar u kunt wel zorgen, dat het lichaam in staat is vanuit zichzelf de verstoring dermate op te vangen, dat geen vertekening in de aura daaruit voortvloeit en daardoor geen beschadiging van eigen stralingsveld ontstaat, waarbij weer de uitwisseling van energie met de buitenwereld in het geding komt. Het is toch makkelijk genoeg. Je moet uitgaan van het begin. Het is natuurlijk een vraag: wat was er eerder de kip of het ei? Als je een klein beetje weet van biologie, dan weet je dat er eerst een ei was. Uit die eieren zijn eerst allerlei griezels gekomen en op een gegeven ogenblik kwam er ook eens een kip uit en dat was de eerste. Zo, ik heb nu meteen een groot probleem voor u opgelost.

Gaan we weer verder met de ideale harmonie?

Wanneer we nu verder bezig zijn over harmonie, dan dacht ik dat het goed was om een paar simpele regels te geven. Daar heb je het meeste aan. In de eerste plaats stel ik, dat een mens moet begrijpen, dat niet belangrijk is hoe de wereld je ziet, maar wel hoe je jezelf kent. Ga uit van elke bewuste erkenning omtrent jezelf. Trek daaruit geen conclusies ten aanzien van de wereld. Door jezelf te aanvaarden zoals je bent, verhoog je de intergratie in de eigen persoonlijkheid en daarmee de mogelijkheid dat de geest volledig en concreter deel heeft aan het stoffelijk gebeuren, terwijl op zijn beurt de stof daardoor in grotere mate kan genieten van de kwaliteiten en krachten, die de geest in zich voert.

In de tweede plaats: probeer positief te zijn. Positief zijn houdt wel in, dacht ik, dat je de nadelen beseft, maar dat je de voordelen voornamelijk beziet en nagaat. Deze positiviteit in benadering ten aanzien van de buitenwereld, impliceert, dat u uw wereld aanvaardt. Als u uw wereld aanvaardt, dan aanvaardt u uzelve in die wereld als deel ervan. Hierdoor bent u in staat een mate van harmonie op te brengen, zelfs mentaal, waardoor ook weer de geest gemakkelijker aanvullende waarden kan injecteren, zodat u een grotere hoeveelheid van intuïtieve reacties krijgt, waarbij de positiviteit van uw bestaan vergroot wordt en gelijktijdig de erkenning van uzelf in uw wereld duidelijker wordt.

Dan is er een heel eenvoudige. Ik moet er bij zeggen, dat ik uit de Orde der Verdraagzamen spreek. Beschouw uzelf nooit als offer of als slachtoffer voor een ander, tenzij u dit met een zeer bijzondere met een overlegde bedoeling doet. Sla niemand eerst. Zorg, dat u terug kunt slaan als u geslagen wordt. Alleen het feit, dat u het kunt maakt het vaak onnodig om het te doen. Probeer nooit het leven van een ander voor die ander te bepalen. Geef anderen raad wanneer ze willen, maar probeer nooit te zeggen, wat ze moeten doen. Laat hen altijd een keuze. Beseft, dat u altijd zelf weer een keuze maakt, vele malen, elke dag. Wanneer u dit doet, zult u komen tot de aanvaarding van de grote wisselvalligheid, die en stoffelijk en geestelijk voor elke mens bestaat in de wereld. Want je kontakten veranderen voortdurend; zelfs wanneer je op een kantoor zit met altijd dezelfde mensen, dan is er nog een, die ruzie heeft gehad met zijn vrouw en daardoor anders is, dan jij ooit had kunnen verwachten. Als je daarmee rekening houdt, ben je in staat om de veranderingen in de buitenwereld over je heen te laten gaan, wetende, dat wanneer het nodig is u in staat bent u daar tegen te verzetten. Ik behoef niets te accepteren, maar juist omdat ik het behoef te doen, kan ik het doen} een gekke redenering waarschijnlijk, maar het is toch werkelijk waar. Wanneer u op die manier reageert krijgt u een veel grotere intensiteit van leven en denken. Deze intensiteit plus die evenwichtigheid vergroot wederom die harmonie waarover we spreken.

Dan is er nog een punt. Veroordeel niemand en niets. Beoordeel alleen in relatie tot uzelve en ga daarbij uit van hetgeen uzelve weet te zijn. Houdt rekening met onbestemde gevoelens, denkbeelden, die in u opkomen, ook wanneer u de bron daarvan niet kent of ze misschien onredelijk schijnen. Maak ze deel van het geheel wat u doet. Hierdoor bent u wederom in staat juister en sneller te reageren. Dat laatste klinkt misschien een beetje gek. We zitten nu in een rijkschool, laten we daar een voorbeeld van nemen. Wat is het verschil tussen iemand, die precies weet hoe je moet sturen en de pedalen moet bedienen, maar die geen wegervaring heeft en iemand, die wel wegervaring heeft? Het verschil is, dat iemand, die wel weet hoe je het doen moet, maar de ervaring niet heeft, eerst moet denken. Hij moet denken: "nu moet ik remmen," terwijl de ervaren man al geremd heeft. Hij moet eerst afstand schatten, snelheid schatten voor hij kan besluiten of hij gas zal geven of zal remmen. De ander doet het automatisch. Wij moeten leren - het klinkt een beetje gek - al die processen niet bewust maar

haast onbewust te ondergaan. Om dat te kunnen moeten we eerst bewuste functies nagaan en gebruik gaan maken tot ze zodanig geïntegreerd zijn in het gehele leven, dat ze automatisch functioneren.

Dit schijnbare automatisme laat ons dan de mogelijkheid vrij om ons bezig te houden met andere dingen. De man, die geen wegering heeft zit verbeten achter het stuur. De ander, die sneller reageert en veiliger rijdt in feite, zit onder tussen nog een heel gesprek te houden. Die kan nog luisteren naar de radio en een sigaret roken ook nog. Het laatste wordt natuurlijk afgeraden, behalve door de fabrikanten van tabak.

Ik hoop, dat ik daarmee in een paar regels iets duidelijk heb gemaakt. Wanneer wij spreken over die ideale harmonie, dan moeten we heel goed begrijpen, dat het iets is, wat je stoffelijk niet eens kunt uitdrukken. Laat staan, dat je er bewust over kunt denken en er aan kunt werken. Maar dat die perfectie harmonie als harmonie benaderbaar is, wanneer we gewoon een integratie van ons eigen wezen toestaan en gelijktijdig bereid zijn onszelf te kennen voor zover als het mogelijk is, is waar. Want als we denken, dat we zijn wat een ander ons vertelt, dan vergaat het je ongeveer als een kip, uitgebroed door een eend. Al die eenden zeggen, dat het een eend is en het arme beest roept "Piep", in plaats van "Kwek" en bij de eerst zwempoging komt het in grote moeilijkheden. Op diezelfde manier moet je het ook begrijpen, je moet weten wat je bent. U moet ook een beetje nadenken of wat u eigenlijk wilt, wat uw eigenlijke droom is. Niet wat doe ik, en wat zou ik in hetgeen ik nu ben doen, neen, wat droom ik eigenlijk van mezelf. Probeer er gewoon eens achter te komen wie en wat je bent. Als je dat doet, dan wordt die integratie gemakkelijker, omdat je uitgaat van hetgeen je beseft omtrent jezelf en dan zal dat ook automatisch als een geheel gaan functioneren, eenvoudiger worden. Wanneer u dus tot die harmonie bent gekomen zit er nog een voordeel aan vast - en dat is meteen het laatste van wat we doen nu - dat is namelijk dit. Wanneer geest en stof in harmonie zijn, betekent dit dat de ervaringen in de stof mede bepaald worden door de geest en dus voor die geest belangrijk zijn. Omgekeerd betekent het, dat het geheel van het stoffelijk ervaren in die geest kan worden geënt, dat het kan blijven voortbestaan. Dat houdt in een snelle bewustwording en wanneer je dan dood gaat zoals u zegt, overgaan zoals anderen zeggen, dan zul je in ieder geval ontdekken, dat het stoffelijk bestaan in zijn geheel zodanig goed is opgenomen in die geest, dat je daardoor over een rijkdom aan ervaringen maar ook aan contactmogelijkheden bent gaan beschikken, die een snelle terugkeer naar deze wereld voorlopig overbodig maken. Het is al van Den Uyl naar Van Agt gegaan, dus al van kwaad tot erger, dus als ik u was zou ik er op hopen om na de overgang in de sfeer te vertoeven en wanneer een reïncarnatie nodig is, dit pas te doen na zolang tijd, dat u de aarde weer in juiste harmonie kunt aantreffen. Want de harmonie in Nederland bijvoorbeeld is met de muziek mee. Had u nog commentaar of vragen?

❖ *Kunt u nog een meditatie geven over positieve instelling?*

Daar moet je niet over mediteren, dat moet je gewoon doen.

Als je over iets mediteert, dan overweeg je iets. En heel veel mensen mediteren zoveel, dat ze uit het overwegen niet komen tot het zijn, als u het begrijpt. Mijn korte meditatie - ik wil u het genoeg doen - kan deze zijn.

Het is niet erg, dat ik ben wat ik weet te zijn, de ander weet het toch niet. Maar ik moet zelf aanvaarden wat ik echt ben, naar mijn eigen beste weten, want anders kan ik niet met mezelf leren leven. Mijn verstand is misschien goed, beter of minder goed dan de wereld denkt, maar ik heb veel meer dingen dan mijn verstand. Laat ik mijn intuïtie en mijn gevoelens ook mee laten werken, want anders kan ik nooit helemaal mijzelf zijn. Laat ik proberen om mezelf te zijn en dan zo te leven, dat ik voor mijzelf het gevoel heb, dat de wereld dankbaar is, dat ik bestaan heb. Het zal wel een vergissing zijn, maar als ik dat gevoel in mezelf maar heb. Wanneer ik dan bovendien nog dankbaar kan zijn, dat ik in die wereld mag leven, dan heb ik een mate van harmonie bereikt, waardoor het me mogelijk zal zijn geestelijk en stoffelijk verder te gaan tot steeds hogere bereiking.

Een korte meditatie. Er zijn mensen, die denken, dat het geen eens een meditatie is, maar ik weet niet waarom de mensen altijd zo ontzettend hoog moeten mediteren.

Eigenlijk is mijn spreektijd afgelopen, maar dit kleine beetje gunt u me nog wel even.

Ik zou namelijk dit willen zeggen. Kijk, op het ogenblik, dat wij beginnen om alles alleen in de

goddelijke harmonie en in lichtende sferen en krachten, die ons omringen en lichtende geesten uit te drukken, zien we de hondenhoop niet. Dan komen we tot een zittende houding met een geweld, dat overbodig is. Het gebruik van vreemde woorden om iets aan te duiden wat heel normaal is, is ook al zo'n ziekte. Ik weet het een beetje putjesschepper is tegenwoordig een rioleur, een jongste bediende een ambitieuze public relations official voor de ontvangst van gasten en de bezorging van andere bezigheden. Laten we in godsnaam die wereld dan maar met die illusies laten leven, maar laten we de dingen voor onszelf bij de naam noemen, die ze hebben. Dat is voor esoterie en voor exoterie evengoed, want achter die vreemde woorden verberg je een hele hoop en daardoor kom je er niet toe om er mee te leven. Een putjesschepper kan pas een gelukkige putjesschepper zijn, wanneer hij toegeeft, dat hij putjesschepper is. Maar zolang hij zegt, dat hij rioleur is omdat hij zich schaamt, dat hij putjesschepper is, zal hij geen goede putjesschepper zijn en een rioleur zal hij toch nooit worden. Houdt daar in godsnaam rekening mee, mensen, want die harmonie gaat uit van het accepteren van hetgeen er bestaat. Als je een wrat op je neus hebt, is dat vervelend. Je kunt hem misschien weg laten halen, maar als je doet of hij er niet is, krijg je op een gegeven ogenblik een aanval van schizofrenie, hetwelk de vakterm is voor een gespleten persoonlijkheid, die iets gelijktijdig wel ziet en niet ziet en alles doet wat hij niet zegt te doen en al hetgeen hij denkt te doen niet tot stand brengt. Hier heeft u dan nog enkele kleine punten om over na te denken. Ik wil u daar niet te lang mee bezig houden.

Ik hoop ook, dat u mij niet kwalijk neemt, dat we toch weer in een soort discussie, een soort uitwisseling terecht zijn gekomen, want dat is ook een ding wat bij harmonie behoort. Wanneer je bang bent om te uiten, ben je ook bang om te ontvangen. Pas waar je open staat voor datgene wat de wereld je leert en bereid bent jezelf - zoals je bent - te uiten in die wereld, kun je daarin betekenis hebben. Daarom is zeker in verband met dit onderwerp onze gedachte-uitwisseling nog vruchtbaarder geweest dan een hele mooie, misschien wat hoogdravende rede, die ik ongetwijfeld ook had kunnen uitspreken met dezelfde - ik heb u al gewaarschuwd aan het begin - oppervlakkige resultaten, want verder dan dat konden we in die korte tijd nu eenmaal niet komen. Ik dank u voor uw aandacht.

HET SCHONE WOORD

Harmonie, Rentering, Bestek 81.

Een kentering in Bestek 81 zou bijdragen tot de harmonie.

Ze noemen het Bestek 81, ze noemen het een ideaal besef en uit de vaagheid van hun spreken en het begrip, dat nog ontbreekt is het eigenlijk een streven ten goede, dat toch uit hun spreekt.

Zij streven naar een harmonie zij willen samen werken, samen leven, maar helaas wensen zij wel, dat anderen de eersten zijn om een bijdrage te geven.

Ze zoeken het licht, ze zoeken de kracht, ze zoeken de werkelijkheid, maar hoe kom je verder wanneer je steeds het zelf harmonisch zijn verbeidt.

Niet meer kronkelen, niet meer dromen, niet meer spreken, niet meer schreeuwen.

Niet meer je beroepen op historie van lang vergeten eeuwen.

Maar leven in een werkelijkheid, waarin een mens de mens niet leidt, maar met een mens durft samenleven.

Durft streven in een werkelijkheid totdat de kentering in het streven leidt tot medemenselijkheid.

Het hoogste licht, het hoogste leven, de harmonie van heel het al, kan in een mens een weerklank vinden waarin de mens eerst leren zal niet ik ben centrum van de kosmos.

Niet mijn gedachten, mijn geloof, maar wat ik anderen kan betekenen, wanneer ik anderen beroof van wat hen lief is, wat zij zoeken wat zij wensen, wat zij zijn, dan maak ik niet die andere, maar vooral mijzelve disharmonisch.

Het maakt mij klein en onvermogen, terwijl ik dan om mededogen zeg te streven naar het licht, naar harmonie, naar werkelijkheden.

Ik moet leren voor mijzelf te treden, want slechts wie voor zichzelf treedt en eerst zichzelf

aanschouwt, kan in de tempel binnentreden, die God in de schepping heeft gebouwd.

Hij kan de harmonie aanvaarden omdat hij ook zichzelf aanvaardt.

Hij wint de kracht van kosmosleven omdat hijzelve in zich waart een deel te zijn, van alle leven van werkelijkheid, totaliteit.

Gaat langs alle kleine wegen tot het beseft hem heeft geleid tot de kroon van alle denken, tot de werkelijkheid achter een verblindend licht.

Totdat hij zelve zijnd beseft, de kosmos vindt het aangezicht van Hem, die al eens heeft geschapen.

Ik probeerde het zo goed mogelijk te doen en toch daarin mijn eigen denken erin te laten. Ik wil het nog een keer heel kort zeggen. Harmonie komt voort uit het beseffen van jezelf, het aanvaarden van de ander en het beleven van God in de totaliteit. Begin er maar aan, dan heeft u voorlopig wat te doen.

Goedenavond